

הלכות פלים פרק כח

א. כל הפלים שיש להן בית קבול, שנטמאו אחוריהן במשקין לא נטמא תוכן לתרומה, ולא הגניהן, ולא אזניהן, ולא ידיהן, ולא מקום האצבע השוקע בשפת הפלי; נטמא תוכו שלפלי, נטמאו כלן. נפלו משקין טמאין על פני הפלים, או על הגניהן, או על אזניהן, או על ידות הפלים המקבלין הרי זה מנגבן, וטהורין: ואפלו אחורי הפלי פלו, לא נטמאו.

ב. אחד פלי השק, כגון השקין והמרצופין, או פלי העור, כגון הפרים והפסתות, ואחד פלי העץ, אפלו קפות ומשפלות אם נטמאו אחוריהן במשקין, לא נטמא תוכן.

ג. פשוטי פלי שטף שאינן ראויין למדרס, כגון השלחן וטבלה שאין לה דפן הואיל ואין מקבלין טמאה מן התורה אם נטמאו אחוריהן במשקין, לא נטמא תוכן.

ד. אבל פשוטי פלי שטף הראויין למדרס כגון המטה, והעור שישנים עליו, והפסא, וכיוצא בהן אין להם אחורים ותוף; אלא בין שנגעו משקין בהן מתוכן, או מאחוריהן נטמא הפלי פלו.

ה. וכן מדות יין ושמן, וזומי לסטרה, ומסננת שלחרדל, ומשמרת שליין אין להן אחורים ותוף; אלא אם נפלו משקין על מקצתן, נטמאו כלן כמו הבגדים.

ו. המרדע, והוא המלמד יש לשני קצותיו אחורים ותוף. כיצד: נפלו משקין על החרחור לא נטמא מן העץ הסמוך לחרחור אלא שבעה טפחים בלבד, ושאר העץ טהור; וכן אם נפלו משקין על הדרבן, לא נטמא אלא ארבעה טפחים הסמוכין לדרבן. נפלו חוץ לשבעה, וחוץ לארבעה הרי זה כפלי קבול שנגעו משקין באחוריו, ולא נטמא אלא ממקום מגעו ולחוץ.

ז. פיס בתוף פיס, שנטמא אחד מהן במשקין לא נטמא חברו. במה דברים אמורים, בשהיו שפתותיהן שוין. אבל אם היה החיצון עודף, ונטמא הפנימי נטמא החיצון; נטמא החיצון, לא נטמא הפנימי. ובשרץ בין כך ובין כך אם נטמא אחד מהן, לא נטמא חברו.

ח. החוקק רבע וחצי רבע בעץ אחד, ונטמא אחד מהן במשקין לא נטמא השני, אף על פי שהן עץ אחד. כיצד: נגעו משקין טמאין בתוף הרבע והרבעו טמאין, וחצי הרבע ואחוריו טהור; נגע בחצי הרבע מתוכו חצי הרבע ואחוריו טמאין, והרבע ואחוריו טהורין. וכשהוא מטביל, מטביל את הכל. נטמאו אחורי הרבע, או אחורי חצי הרבע במשקין הרי אחורי הפלי טמא, שאין חולקין את האחורים.

ט. קמקמוס שהיו אחוריו טמאין, והיה מרתית אין חוששין שטמא יצאו משקין מתוכו ונגעו באחוריו וחרו לתוכו, אלא הרי המשקין שבתוכו טהורין לתרומה.